Dimecres 4 de Pasqua

Text de l'Evangeli (*Jn* 12,44-50): En aquell temps, Jesús exclamà, i digué: «El qui creu en mi, no creu en mi sinó en aquell qui m'ha enviat; i el qui em veu, veu aquell qui m'ha enviat. Jo, com a llum vaig venir al món, perquè el qui creu en mi no es quedi en tenebres. I si algú escolta les meves paraules i no les custodia, jo no el jutjo, ja que no he vingut a jutjar el món, sinó a salvar el món. El qui em menysprea i no acull les meves paraules, ja té qui el jutgi: la paraula que he parlat, ella el judicarà en el darrer dia, perquè de mi mateix no he parlat, sinó que qui m'ha enviat, el Pare; ell m'ha donat manament sobre què diré i de què parlaré. I sé que el seu manament és la vida eterna. Les coses, doncs, que jo parlo, com me les ha dit el Pare així les parlo».

© Albada Editorial / evangeli.net

«El qui creu en mi, no creu en mi sinó en aquell qui m'ha enviat»

P. Julio César RAMOS González SDB
(Mendoza, Argentina)

Avui, Jesús crida; crida com qui diu paraules que han de ser escoltades clarament per tots. El seu crit sintetitza la seva missió salvadora, ja que no ha vingut a «jutjar el món, sinó a salvar el món» (Jn 12,47), però no per si mateix sinó en nom del «qui m'ha enviat, el Pare; ell m'ha donat manament sobre què diré i de què parlaré» (Jn 12,49).

Encara no fa un mes que celebràvem el Tridu Pasqual: ben present estigué el Pare en l'hora extrema, l'hora de la Creu! Com va escriure sant Joan Pau II, «Jesús, aclaparat per la previsió de la prova que li espera, sol davant Déu, l'invoca amb la seva habitual i tendra expressió de confiança: 'Abbá, Pare'». Durant les següents hores, es fa palès l'estret diàleg del Fill amb el Pare: «Pare, perdona'ls, que no saben el que fan» (Lc 23,34); «Pare, a les teves mans encomano el meu esperit» (Lc 23,46).

La importància d'aquesta obra del Pare i del seu enviat, es mereix la resposta personal de qui l'escolta. Aquesta resposta és el creure, és a dir, la fe (cf. Jn 12,44); fe que ens dóna —pel mateix Jesús— la llum per a no continuar en les tenebres. Al contrari, els qui rebutgen tots aquests dons i manifestacions, i no serven aquestes paraules «ja té qui el jutgi: la paraula que he parlat» (Jn 12,48).

Acceptar Jesús, doncs, és creure, veure, escoltar el Pare, no romandre en les tenebres, obeir el manament de vida eterna. Ens resulta força adient l'amonestació de sant Joan de la Creu: «[El Pare] ens ho parlà tot alhora i d'una sola vegada per aquesta sola Paraula (...). Per la qual cosa, el fet que ara volguessis preguntar a Déu, o pretendre alguna visió o revelació, no solament seria una niciesa, sinó que faria greuge a Déu, en no posar els ulls totalment en el Crist, bo i evitant voler cap altra cosa o novetat».

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Dilata el teu cor. Surt a la trobada del sol de la llum eterna que il·lumina tot home. Aquesta llum veritable brilla per a tots, però el qui tanca les seves finestres es priva a si mateix de la llum eterna» (San Ambròs)

- «Necessitem d'aquesta llum que ve de dalt per a respondre amb coherència a la vocació que hem rebut. Per a l'Església, ser missionera equival a deixar-se il·luminar per Déu i reflectir la seva llum» (Francesc)

- «En Jesucrist, la veritat de Déu es va manifestar del tot. 'Ple de gràcia i de veritat' (Jn 1,14), el Crist és 'la llum del món' (Jn 8,12) (...). 'Tot aquell qui creu en Ell no es queda en les tenebres' (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.466)